

Arrest

nr. 74 351 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Karim Qaliaqul, district Qarabagh, provincie Ghazni afkomstig te zijn. U bent Hazara van etnische afkomst en sjiïet. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u samen met uw vriend M. (...) Afghanistan heeft verlaten omdat u beschuldigd werd van afvalligheid. Jullie reisden naar Iran en werkten daar een tijdje. Na verloop van tijd besloten jullie om naar Europa te komen. Onderweg verloor u uw vriend M. (...) en u kwam hier op 7 februari 2008 aan. U vroeg op 8 februari 2008 een eerste keer in België asiel aan. Op 24 maart 2009 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U bent tegen deze beslissing niet in beroep getreden.

Nadat u in België een negatieve beslissing kreeg besloot u om naar Noorwegen te gaan. U werd echter teruggestuurd naar België waar u op 25 mei 2010 een tweede asielaanvraag indiende. In het kader van uw tweede asielaanvraag maakte u melding van problemen tussen soennieten en sjiieten in Qarabagh. Uw vader zou op een dag geslagen zijn door Taliban. Verder verklaarde u dat u na uw vlucht uit Afghanistan in hotel Sadaf in Quetta heeft gewerkt. Omdat de situatie daar ook niet goed was ging u samen met M. (...) naar Iran en maakte u handtassen bij Mr. H. (...). Aangezien Afghanen in Iran het risico lopen om gerepatrieerd te worden naar Afghanistan besloten M. (...) en u om verder te reizen naar Europa. Op 23 december 2010 werd u andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door het CGVS. Voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deed u afstand van het geding.

Een derde asielaanvraag diende u in op 6 juni 2011. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een paspoort neer.

B. Motivering

Uw eerste twee asielaanvragen werden afgewezen omdat u noch uw asielmotieven noch uw daadwerkelijke afkomst en verblijf van het district Qarabagh aannemelijk kon maken. Als nieuw element in uw derde asielaanvraag legt u slechts een paspoort neer.

Het neergelegde paspoort vermag de eerdere beslissingen van het Commissariaat-generaal evenwel niet om te buigen. Zo moet de bewijswaarde van het paspoort sterk gerelativeerd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkel document neerlegde om het paspoort te verkrijgen maar dat dit document louter na mededeling van uw beweerde woonplaats, de vermelding van een schrijn en herkenning van uw dialect werd afgegeven. Dat een paspoort louter op basis van de verklaringen van de belanghebbende wordt opgesteld, ondergraaft de bewijskracht van dit document (CGVS p.2). Bovendien draagt het paspoort geen enkel bewijs van uw beweerde verblijf in Afghanistan in zich. Bij deze mag in herinnering gebracht worden dat tijdens de voorbije asielprocedures niet zozeer uw Afghaanse nationaliteit in twijfel werd getrokken maar dat er gesteld werd dat er diende getwijfeld te worden aan uw bewering woonachtig te zijn geweest in Ghazni. Door het voorleggen van het paspoort heeft u de vaststelling dat er aan uw asielmotieven en aan uw beweerde afkomst en verblijf geen geloof kan worden gehecht niet kunnen weerleggen. De initiële beslissingen van het Commissariaat-generaal blijven bijgevolg gehandhaafd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook beroept hij zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker meent tevens dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker is het niet eens met de conclusie van de bestreden beslissing en benadrukt dat hij geen documenten uit Ghazni kan laten overkomen daar hij, sinds enige tijd, geen contact meer heeft met zijn familie. Verzoeker stelt verder dat het, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt, absoluut niet eenvoudig is om een paspoort te verkrijgen bij de Afghaanse ambassade in Brussel. Verzoeker diende de ambtenaren van zijn ambassade immers te overtuigen op basis van zijn dialect en kennis. Een methode die volgens verzoekende partij overigens ook gebruikt wordt door het Commissariaat-generaal. Verzoeker vindt het dan ook bevreemdend dat er in de bestreden beslissing twijfels worden geuit bij de bewijswaarde van het door hem neergelegde paspoort. Te meer daar er in het administratieve dossier geen objectieve informatie terug te vinden is omtrent de mogelijke betrouwbaarheid van paspoorten afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel. Volgens verzoeker vereisen de diplomatieke codes dat Staten vertrouwen hebben in elkaars authentieke

documenten. Verzoekende partij laakt tevens het feit dat er in het kader van zijn derde asielaanvraag geen grondiger onderzoek is gebeurd naar zijn beweerde herkomst uit Ghazni. Hij is op dit moment immers ouder en matuurder dan in het kader van zijn eerste twee asielaanvragen.

2.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich niet meer beroept op de motieven van zijn eerste asielaanvraag namelijk het feit dat hij beschuldigd zou zijn van afvalligheid. Deze aanvraag werd door het Commissariaat-generaal ongegrond verklaard en verzoeker tekende hier geen beroep tegen aan. Verzoeker maakte zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Hij brengt in dit verband geen nieuwe elementen aan en de weigeringsbeslissing inzake zijn hoedanigheid van vluchteling blijft gehandhaafd.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de

criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Verzoeker brengt als nieuw element een paspoort aan afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel en stelt dat er een grondig onderzoek gebeurde vooraleer dit afgeleverd werd, namelijk een taalanalyse en interview van een twintigtal minuten waarbij zijn accent herkend werd als zijnde van de provincie Ghazni. Het Commissariaat-generaal had tijdens het gehoor van de derde asielaanvraag een diepgaander onderzoek moeten verrichten naar zijn afkomst en problemen nu hij matuurder is en afstand heeft kunnen nemen van het verleden.

Wat de herkomst van verzoeker uit district Qarabagh, provincie Ghazni, betreft stelde de beslissing inzake de eerste asielaanvraag dat verzoeker dit niet aannemelijk maakte en dat hij derhalve niet in aanmerking kwam voor subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet als volgt:

“Verder, inzake de Subsidiaire Beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4 §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat u deze wordt geweigerd omdat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk en recent afkomstig te zijn van de provincie Gazni, met name het district Qarabagh, dorp “Qalia Qol”. Zo kan u niet duidelijk maken waar uw dorp in Qarabagh dient te worden gesitueerd (gehoorverslag CGVS p.5 en 6 en zie ook informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Als buurdorpen noemt u ondermeer Belderghan en Shadi. Het eerste dorp werd teruggevonden in het zuiden van het district Bahrami Shahid (Jagatu) en het tweede dorp, net daaronder in het district Qarabagh. Echter Qaria-i-Qol (of Qalia Qol) werd teruggevonden tegen de grens met het district Muqur en dus ver weg van deze twee door u genoemde plaatsen. U vermeldt tevens San, en Lutch Sarsang, die niet konden worden teruggevonden in de regio's Gazni en Zardalu. Deze laatste plaats zou inderdaad in de buurt liggen van Qolia Qol, maar kon niet worden teruggevonden op de kaart. Verder kan u geen namen noemen van belangrijke figuren uit uw regio, behalve de malik van uw dorp, en weet u ook niet wie het hoofd is van uw district, of de gouverneur. U kan ook niets zeggen over aanwezige strijdende groeperingen, noch kan u incidenten noemen die zich in uw district hebben voorgedaan voor uw vertrek (gehoorverslag CGVS p6). Evenmin bent u in staat om een reisbeschrijving te geven van uw dorp naar Qarabagh, en verder naar Gazni (gehoorverslag CGVS p.5 en 6). Over de reisroute kan u niks aan bijzonderheden kwijt. Bovendien, zoals eerder aangetoond, kan u geen transparante uitleg geven over uw verblijfplaats in 2006 zodat u niet heeft aangetoond over geen andere opvangalternatief te beschikken buiten Qarabagh. Hieruit vloeit voort dat, alhoewel de situatie in Qarabagh, Gazni, van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet, u de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.”

De Raad schaaft zich achter dit motief dat door verzoeker niet weerlegt werd of wordt. De Raad stelt ook vast dat verzoeker tijdens de eerste asielaanvraag stelde dat hij tot een jaar voor zijn aankomst in België in Afghanistan verbleef en voorheen in Iran, terwijl hij tijdens zijn tweede asielaanvraag stelt dat hij op jonge leeftijd met zijn vriend M. (...) naar Pakistan vertrok en er een vijftal jaren verbleef voor hij naar Iran ging. Hij herhaalt dit in zijn verzoekschrift. Dit zijn tegenstrijdige verklaringen en overtuigt niet.

De bestreden beslissing stelt: *“Het neergelegde paspoort vermag de eerdere beslissingen van het Commissariaat-generaal evenwel niet om te buigen. Zo moet de bewijswaarde van het paspoort sterk gerelativeerd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkel document neerlegde om het paspoort te verkrijgen maar dat dit document louter na mededeling van uw beweerde woonplaats, de vermelding van een schrijn en herkenning van uw dialect werd afgegeven. Dat een paspoort louter op basis van de verklaringen van de belanghebbende wordt opgesteld, ondergraaft de bewijskracht van dit document (CGVS p.2). Bovendien draagt het paspoort geen enkel bewijs van uw beweerde verblijf in Afghanistan in zich. Bij deze mag in herinnering gebracht worden dat tijdens de voorbije asielprocedures niet zozeer uw Afghaanse nationaliteit in twijfel werd getrokken maar dat er gesteld werd dat er diende getwijfeld te worden aan uw bewering woonachtig te zijn geweest in Ghazni. Door het voorleggen van het paspoort heeft u de vaststelling dat er aan uw asielmotieven en aan uw beweerde afkomst en verblijf geen geloof kan worden gehecht niet kunnen weerleggen. De initiële beslissingen van het Commissariaat-generaal blijven bijgevolg gehandhaafd.”*

Terecht stelt de bestreden beslissing dat een paspoort geen bewijs is van de verblijfplaats(en) van verzoeker.

De Raad meent dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer een asielzoeker een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst blijkt (*in casu* een paspoort en tijdens de eerste asielaanvraag een *taskara*), tracht zijn kennis over de streek te toetsen. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van die streek mocht de commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerde afkomst. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging (RvS, nr. 114.826 van 22 januari 2003; RvS, nr. 130.915 van 30 april 2004; RvS, nr. 133.382 van 30 juni 2004).

Voorts wat het aangebrachte paspoort, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel, betreft merkt de Raad op dat het van algemene bekendheid is dat ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen die het land teisterden, de plaatselijke registers van burgerlijke stand gedurende jaren niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. De Afghaanse ambassade in Brussel heeft dit overigens zelf al, naar aanleiding van de afgifte van paspoorten en/of andere identiteitsstukken in diverse dossiers die aanhangig waren bij de Raad bevestigd. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat het door hem aangebrachte paspoort werd afgeleverd na het beantwoorden van enkele vragen en nadat iemand naar zijn accent had geluisterd, wat de zeer relatieve bewijswaarde aantoont van dit stuk.

Het is niet aan het Commissariaat-generaal om informatie te verzamelen met betrekking tot het interview van verzoeker bij de ambassade, maar aan verzoeker om dit voor te leggen indien hij het nuttig acht als bewijs van zijn herkomst.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Na lezing van het administratief dossier dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad benadrukt dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan overtuigende bewijzen, *in casu* van zijn herkomst, mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Zo kan minstens worden verwacht dat een asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving en de gemeenschap waartoe hij beweert te behoren. De Raad herhaalt dat de vragen die aan verzoeker gesteld werden, onder meer de strekking van de Islam die hij zou aanhangen evenals zijn vader, de familieleden van zijn ouders, dorpen in de buurt, niet overtuigend beantwoord werden door verzoeker. Zoals blijkt uit het administratief dossier (gehoor van 5 november 2008) was de kennis van verzoeker omtrent zijn omgeving en gebeurtenissen en incidenten ondermaats tot nagenoeg onbestaande.

Wat betreft de aanvraag tot subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet meent de Raad dat een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaat, maar dat er enig verband moet zijn met zijn persoon ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire bescherming toe te kennen moet er met de feitelijke toestand rekening worden gehouden, hetgeen betekent de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS